

Makó Ágnes

AZ EGYIK USZONYA

Dezső bácsi ma is a fürdő felé tart,
lassan evickél át a téren.
Hurkás, rozmárforma testét nehézkesen vonszolja a bejárat felé.
A pénztáros vicceire nem mond semmit,
nem mosolyog, nehogy meglássák kiálló szemfogait,
csak kefebajsa alatt mormog valamit.
Pocakját tolva slattyog végig a repedezett betonon
kopott, csíkos fürdőköpenyben,
rálógó hasa a helyén tartja kinyúlt, sötétkék úszónadrágját.
Amíg leússza a kötelező tíz hosszt,
apró, hunyorgó szemét a faliórára függeszti,
már csak négy, három, kettő, egy,
végre a szaunában ül szuszogva a gőzszagú padon,
szőrös hasán összekulcsolva szőrös kezét,
hallgatja a főrozmár történeteit.
A főrozmárhoz közel húzódnak a többiek,
minden szem rátapad.
Dezső bácsi külön ül,
de kénytelen végighallgatni
újra és újra és újra ugyanazt a sztorit.

A termálban elterül, a sakktáblákhoz lebeg,
néha játszik egyet, de inkább csak kibic.
Ismeri a helyi vízi nagymestereket,
amikor egy nagy páros összezsapásra készül,

a büféig is elmegy a híre.
Dezső bácsi néha lopva odanéz a fiatal fókákra,
ahogy palack alakban fejest ugranak a vízbe,
amikor kibukkannak, fénylő testükről görögnek a cseppek.
Nézi, nézi, aztán vállat von.
Már az órát nézi, ötkor masszázusra megy,
aranykezű Marika asztalán
a dereka hálásan csikorog egyet,
fáj azért, de pár napig kibírható lesz.

Dezső bácsi biceg végig a folyosón,
az egyik uszonya rövidebb és csalé,
lassan biceg,
fáj, fáj, de már észre sem veszi,
harmincöt éve fáj,
ki törődik már azzal.
Ha akkor, harmincöt éve, mégsem ad gázt,
vagy mégis jobbra kanyarodik eggyel kisebb íven,
ha nincs az a csattanás,
amire máig felébred éjfél tájban,
nem bicegne itt a folyosón, nem bicegne sehol,
lendületesen menne boltba, haza, unokákhoz, feleséghez.
Rózsát vinne névnapjára,
ha a neve Erzsí lenne,
és egész biztos Erzsí lenne,
akkor november tizenkilencedikén,
hozzá egy kis bonbont.
Nevetgélne Erzsí, mit kell ekkora ügyet csinálni belőle,
már harmincnégy éve,
mit kell ide rózsá,
kihaltak már a lovagok,
de Dezső bácsi tartja magát,
tartja a szavát,
tartja a hátát.
Ha nem fájna a hát,
nem bicegne a fürdő folyosóján,
nem is járna erre,
lenne elég dolga.

Dezső bácsi indul,
óvatosan lépked vizes kőlapokon.
Felhorkan, a hajszárítóknál megint kint hagyták
a piros felmosóvödröt
a klórszagú vízzel,
hogy megbotoljon benne,
pont úgy, hogy ő megbotoljon,
direkt hagyták úgy
a szemetek,
pedig tudhatnák, hogy nehezen kerüli ki,
tudhatnák, idejár már harmincnégy éve,
mégis direkt ott hagyják az útban,
rohadt piros vödör,
bele kéne rúgni,
de az egyik uszonya rövidebb és csálé,
inkább kikerüli.

SZÁZTIZENNYOLC LITER

Egy langyos, kora tavaszi délutánon,
amikor még jól jön a kabát, de már kigombolom,
libegett utánam, ahogy szaladtam haza,
felrohantam a lépcsőn, kifulladásra kiabáltam:
most tudunk menni, csomagoljatok, félóránk van!

A kézitáskában a telefon, a töltő,
az útlevél, bár ki tudja, használ majd vagy árt,
minden készpénzünk három vastag borítékban,
már ha ez vastagnak számít,
majd ott kiderül.

A nagy fekete bőrönd
ötvenszer hetvennyolcszor harminc centis,
úrtartalma száztizennyolc liter.
A szép ruha marad, a praktikus jön,
meleg, pamut, vízálló, szélálló, ütésálló,
túrácipő, kulacs, zseblámpa, bicska.

A félbehagyott könyvem az éjjeliszekrényen marad,
itt kell hagyni a tányérkészletet is,
meg a fotóalbumot, a diplomámat,
az ajtófélfán a jelöléseket,
a kedvenc samponomat, jaj, de hülyeség,
gyerünk már!

A plüssmaci, az esküvői fotónk,
húskonzervek, babkonzervek,
a három urna, két nagyobb, egy kisebb,
hat-hét konzerv férne a helyükre.
A kabátot magamon hagyom,
nem tudom, milyen idő lesz ott,
ha hideg, legfeljebb begombolom.

KUBA

*„Szemtől szembe néztük egymást, és a másik egyszer csak pislogott.”
(Dean Rusk amerikai külügyminiszter)*

Apám az elnök tanácsadója volt,
mindenki másnak is tanácsokat osztogatott,
nekem naponta legalább hetet,
amiből három-négy parancsnak hangzott.
Otthon tábornok volt,
munka közben öltönyös úr,
az elnök füléhez hajolva
diszkrétén eligazgatta a világot.

Hatvankettőben Hruscsovnak hála
éjjel is a Fehér Házban ült,
a Kubába telepített atomfegyverek
kétszáz kilométerre a floridai partoktól
figyeltek minket és végre felszabadultam,
engem nem figyelt, nem felügyelt senki,
mehettem, amerre akartam.
Rögtön mentem hozzád,

emlékszem, a Mustanggal jöttél,
az autórádióban Ray Charles ment,
a kanyarokban sem lassítottál.

A Kuba köré vont karantén határához
szovjet teherhajók közeledtek,
a hidegháború legforróbb pillanatai
szikraként pattogtak a Mustang hátsó ülésére.
Az egész világ lélegzet-visszafojtva figyelte az eget,
az elnök lélegzet-visszafojtva figyelte a radarképernyőt,
én lélegzet-visszafojtva figyeltem a kezed,
ami végigsimított a gerincem mellett.

Kennedy félt a nukleáris világháborútól,
de a tévében próbált megnyugtató lenni.
Nem sikerült neki.
Azért sem mentem el az atomtámadásra felkészítő
polgári védelmi gyakorlatra,
inkább veled lógtam.
Veled egyszerre voltam nyugodt és izgatott,
semmitől sem féltem,
csak apámtól egy kicsit.

Apám fülbe súgott, a többiek tárgyaltak,
az elnök nem pislogott.
A szovjet hajók visszafordultak,
a világ visszadöccent,
a sarkon elbúcsúztunk, néztem utánad,
nem fordultál hátra.

© Fortepan, Hámornik Balázs